

SELINA OLIVIERI

A köd

1. nap

Kitartóan áztatta az eső a gyártelepet. Az alkonyat homályát csak még inkább fokozta a borongós időjárás, az épületek oldalán a sápadt fénykörben szemergő eső vékony kis tűhegyekként záporozott.

Órák óta nem volt itt mozgás, mióta vége lett az előző műszaknak és az utolsó kocsi is kigördült a portánál álló bunker mellett, ahol most is ment a TV az öreg szórakoztatására. A huszonnégy órás ügyeletet ki kellett valahogy tölteni, rengeteg üres járat volt, végtelen mennyiségű vánszorgó óra. A delegáció látogatása két hete lezajlott, így még az sem fenyegetett veszéllyel, hogy bármelyik pillanatban befuthat valamelyik fekete, sötétített üvegű Audi, az egyik nagy fejessel. Mondjuk a vezérigazgató, aki a legváratlanabb pillanatokban jelent meg, amikor a városban tartózkodott.

A parkoló is szinte üres volt, csupán négy verda és egy motor ácsorgott ott sötéten csillogva az esőben, magára hagyatottan. A délutáni műszakban már kevesebben dolgoztak, így a munka fárasztóbb volt, és nagyobb hajtást igényelt, hiszen a normát mindig hozni kellett.

Vietnámi cég lévén az egész vezetőség ferdeszemű volt, amivel önmagában semmi probléma nem lett volna, bár megtartották a dolgozókkal szemben a három lépés távolságot, főleg, hogy némelyik műszakvezető még magyarul is alig tudott pár szót. Őt műszakvezető váltogatta egymást, köztük az egyik azonban nem csak felügyelt. Ő volt a vezérigazgató fia, és hát mi simán csak Pol Potnak neveztük a háta mögött, noha az illető diktátor kambodzsai volt és nem vietnámi. Gúnynevét azzal érdemelte ki, hogy a műszakjait rendszerint diktatórikus légkör lengte át, merev szigorától és komorságától megfagyott a hangulat minden soron, ahol végigment. A szalag-

nál dolgozókba belefulladt a szó, még lélegezni is alig mertek, amikor meghallották a suttogást: „Jön Pol Pot!” Olyankor nem volt nevetés, pusmogás, csak néma robot.

Danh Van Trongot még senki sem látta mosolyogni. Talán nem is tudta, hogy kell. Míg a többi műszakvezetőnek voltak barátságos megnyilvánulásai, neki sosem volt. Mintha számára semmi sem létezett volna a nagy betűs munkán kívül, amit máshogy nem lehetett elvégezni, csak csendben, gyorsan és precízen, minden szabályt betartva. A gyár nem az emberi kapcsolatok felmelegítésének színhelye volt, kivéve, ha éppen nem valamelyik soron dolgozó fiatal lányt próbálta meg becserkészni magának. Olyankor másik énje kerekedett felül. Nem a pattogva utasítást osztogató, harsogó, hanem a halkán és bizalmasan, gátlástalanul és nyersen lényegre törő dolgokat mondogató énje, aki arcpirító módon közölte minden olyan nőnemű felé a kívánságait, akire ő szemet vetett.

Merthogy Pol Pot mellett, hogy vérfagyasztóan ordított mindenkivel, egy keféző gép volt, és a híre már akkor megelőzte őt, mielőtt az új belépő dolgozók megismerhették. Kő merev szigorúsága mellett mintha nem lett volna képes más emberi kapcsolatot kialakítani a kefélésen kívül. Fél éven belül három titkárnő váltotta egymást, a harmadik Ayako volt, az a kis japán nő, és máris pletykák keringtek róluk. Simán fogadást is köthetnénk arra, hogy pár hónap múlva ő is meglép. Vagy szülési szabadságra megy, vagy istentelenül belezúg, ami ahhoz vezet majd, hogy féltékenységében a kiborulás szélén maga mondjon föl, vagy megelégteli a szexuális zaklatást, és meglép innen egy szaftos kis pert hátrahagyva maga után, emlékül Pol Potnak.

A magánéletéről egyébként senki sem tudott semmi biztosat, csak annyit, hogy volt egy nyolc éves lánya, akit egyedül nevelt. A csávónak semmiféle tartós kapcsolata nem volt évek óta. Talán itt leledzett a probléma gyökere, hiszen minden támadó fellépés a másik emberrel szemben egy segélykiáltás, ahogyan az ezoterikusak is hangoztatják. Na, meg a csillapíthatatlan szexuális éhség, ami tutira valaminek a hiányát jelzi, ahhoz viszont nem kell diploma, sem bármilyen más szakértelem, hogy megállapítsuk, miféle hiányról lehet szó.

Bármi is volt az, azzal kompenzálta a benne lévő úrt, hogy ijesztő idegrohamokban üvöltötte le az emberek fejét a legkisebb hiba elvétésekor is, valamint szinte havi rendszerességgel szétverte az irodáját, mindezt akkor, ha éppen nem azzal volt elfoglalva, hogy levakarhatatlanul és kirtartóan ostromoljon egy csajt, aki felé elviselhetetlenségig fokozódó gerjedelem hajtotta.

Ha éppen a fentebb említettek közül egyik állapotban sem volt, akkor előfordult, hogy egész nap nem szólt senkihez, olyannyira, hogy teljes befelé fordulásában az irodából sem tette ki a lábát. Ha mégis, olyankor végtelenül szomorúnak tűnt. Olyankor egy tipikusan lelki beteg ember tűnt elő az álarc mögül, akin látszott, hogy amúgy őrlődik, folyamatosan csak őrlődik, és szinte biztos volt benne az ember, hogy senki sincs, akivel bármit is megbeszélhetne. A lányán kívül. De ő még túl kicsi volt ehhez.

Nem egyszer fordult elő, hogy behozta a lányát az irodába. Szép arcú, hosszú hajú kislány volt, aki úgy lépkedett végig mindig a folyosón Pol Pot mellett, mint akivel előre megbeszélték minden mozdulatát. Nem is ment, vonult, mint egy kis királynő. Már most tükröződött rajta, milyen lesz felnőtt nőként. Csendes, méltóságteljes és visszafogott, mint az ázsiai nők többsége. És nagyon értelmes volt. Udvariasan és választékosan társalgott, ha a dolgozók kedvesen köszöntöttek. Egyszer láttam, amikor Ayako, a japán titkárnő beszélgetett vele Pol Pot irodája mellett, amíg a kislány az apját várta, és éppenséggel én is. Annyira kifogástalan volt a gyerek modora, és olyan intelligensnek tűnt, hogy abban már volt valami egészen természetellenes. Valami ijesztő. Tökéletes magyarsággal válaszolgatott a nyelvet kissé akcentussal beszélő titkárnőnek, csak úgy, ahogyan Pol Pot is anyanyelvi szinten beszél a magyart. Kétségkívül apja lánya. Ugyanaz a magas homlok, ugyanazok a nagy mandulavágású szemek, melyek együttesen valahogy intelligenciát sugároznak feléd, miközben úgy érzed, belelát a vesédbbe is, amikor rád bámul.

Kifejezetten zavart, amikor Pol Pot nézett. Mindig a hideg futkosott tőle a hátamon, mert úgy éreztem, minden gondolatomat ismeri. A lelkemben vájkált, persze ez nem valószínű, hogy így volt. Többször is belegondoltam már, mi is lenne akkor, ha egy ilyen értelmes,

uralkodásra, vezetésre termett, ámbar gyenge idegrendszerrel megvert ember titkon pszichikus képességek birtokában volna, és mindig arra jutottam magamban, hogy a párosítás eredménye igencsak egy veszélyes, fizikai és szellemi módon is mindenkin keresztülgázoló zsarnok lenne. Azaz nagy felelősséget igényelne tőle már csupán a létezése is.

Fantazmagória... Lehet, hogy ezt az érzetet simán csak az kelti bennem, hogy túlvilági tekintetet kölcsönöz neki a magasan ívelt, hegyes szemöldöke? Sztorinak tökéletes lenne egy regényhez. Lehet, hogy megírom a csávót egy regényben.

A sors többször is úgy hozta, hogy egy műszakba kerültünk. Eleinte délelőttös voltam, aztán Dinh, aki a beosztásokat írja, valamiért bedobott délutánba, ami Pol Pot műszakja, így lassan hat hónapja kell elviselnem. Merthogy az nem egyszerű. Mert ő az egyetlen ebben a kibaszott gyárban, aki pillanatok alatt felbassza az agyam az arroganciájával. A legnagyobb természetességgel vágja az emberhez a parancsait, a „köszönöm” és „kérem” szavakat mellőzve, és minden kizárólag úgy helyes, ahogyan ő gondolja. Mintha folyamatosan azt éreztetné veled, hogy alsóbbrendű vagy nála. Sosem bírtam, ha így viselkedtek velem. Sosem. Nagyon sokáig nagyon türelmes ember vagyok, de ha egyszer a tűrőképességem határához jutok...

Elnyomtam a cigit az udvari hamutartóban, és kiléptem a trafóház teraszáról az esőbe, hogy visszamenjek a műszakba. Vissza Pol Pot-hoz, aki ma egy kicsit idegbeteg volt a változatosság kedvéért.

A hármassorhoz tartozó raktár volt szenvedéseim színhelye, ahol két műszak alatt közel nyolcszáz doboznyi árut kellett produkálnunk, és felkészíteni az elszállításhoz, és ez még csak a mi sorunkra vonatkozott. A következő szállítmányért másnap reggelre volt várható a kamion, ami azt jelentette, hogy holnap kora reggel egy jó kis gyűrásnak nézhetett elébe az éjszakás, ami dobozok berakodását illette. Merthogy nálunk két tizenkét órás műszak váltotta egymást. A napalosok reggel tíztől voltak este tízig, az éjszakások pedig este tíztől reggel tízig...

Hullafáradt voltam, pedig még volt hátra három és fél óráam. Felcplattam a szürke lépcsőn, át az üveges, kétszárnyú ajtón, ahonnan,